

Isten ostora

Mint az árvíz zúdultak alá a hun hadak, s mire elérték a Rajnát meg a Szajnát, legyőzték a barbárokat, a gótokat és tizenhét nemzet vált Atilla birodalmának hőbéresévé.

Kőfal mögött reszketett Bizánc, és Róma harcra készülődött. A hunok lerohanták Galliát. Ahol a dombok lankái alásimultak a nagy gall síkságba, Atilla megállt. Szekerekből, nyergekből vezéri dombot építtetett magának, ahonnan messzire beláthatta a síkot.

Az éjszaka leple alatt megérkeztek a római légiók is, és felsorakoztak a hunokkal szemben, ember ember mellett, pajzs pajzs mellett, várva a támadást.

Sűrű köddel érkezett a hajnal. Mikor a nap vörös korongja megjelent a keleti ég alján, egyszerre csak kúrtszó harsant valahonnan. Egy pillanatra kettévált a köd, s az elmeredt szemű római légiókkal szemben ott állt Atilla sötét alakja; megszámlálhatatlan lovas sereg fölött magosan kirajzolódva az ég peremére, háta megett a felkelő nappal.

Aztán lassanként, ahogy feljebb emelkedett a nap aranykorongja, oszlani kezdett a köd is, teljes pompájában feltárva a két szembenéző sereget. Amíg a rómaiak hunyorogva pislogtak bele a vakító napba, a hunok támadtak.

Százezer ló dübörgő patája alatt megremegett a föld. Süvítő nyílvesszők tömege elsötétítette az égboltot. Ember ember ellen, ló ló ellen: folyt a csata egész napon át. Borzadva tért nyugodni a nap. A haldoklók halálhörgése elveszett a kardok csattogásában. Az elesett harcosok lelke harcolt tovább. Azon az éjszakán sok-sokezer hun harcos lelte meg az utat HADÚR hetedik mennyországába, mely azok számára van, kik harcban estek el. A hunok hite szerint minden elesett hős magával vitte szolgának a másvilágra azoknak lelkét, akiket a csatában megölt.

Mire megérkezett a reggel, mindössze Atillát és hunjait találta a felkelő nap a véres csatamezőn. A római légiók roncsai visszavonultak az éjszaka védelme alatt.

Útban hazafele még lerohanták a hunok híres Velence városát, lóháton úsztatva át a vízen, s roskadásig megrakták málhás szekereiket arannyal, ezüsttel és szép velencei asszonyokkal. De ez volt a hunok utolsó nagy vállalkozása. Ettől kezdve Isten kardja hüvelyében pihent.

Isten ostora betöltötte a próféták jóslatait, és az egész világ alázatosan hevert lábainál.